

ΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν και τρίτον ἀριθμούντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οικοδομὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνακόσα και χίλια κι' ἑπτὰ,
εὐτυχίαι παντοῦ και λεπτά.

Τῶν ἔρων μας μεταβολή, ἠνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτώ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ἄλλως μέρη—δέκα φράγκα καί' στοῦ χέρι.

Ὅκτώ και δέκα μηνὸς Αὐγούστου
κι' ὁ Κόντης λείπει με τοὺς δικούς του.

Ἐφθάσαμε σ' τὰ χίλια
και σπάστε μὴ μυστίλια.

Φασουλιῆς και Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Καλῶς ἀνταμώθηκαμε, βρέ Περικλή, και πάλι
μέ τὰ μραλά τ' ἀγύρινα και τὸ στραβὸ κεφάλι.
Π.—Καλῶς ἀνταμώθηκαμε, βρέ Φασουλιῆ, ξανά,
τώρα πού τόσο μούτσουνα συνομιλοῦν τρανὰ,
τώρα πού τόσοι Κιάσκαρες και πάλιν ἀνταμώνονται
και τρέχουν γύρω των λαοί και σπράγγουν και στριμόνται,
κι' Αὐτοκρατόρων κραταιῶν ἀκούονται φιλήματα
κι' ἄλλο κρυφομύληματα
γιὰ τ' ἄλλα προβλήματα.

Φ.— Εἰς τὸ Σουμιούνην, γλάρο,
βλέπω Κάιζερ και Τσάρο,
και' στοῦ Βιλεμσχόγε πάλι...

Π.— Πῶς μου τάπες, μπουταλά ;
Φ.— Βιλεμσχόγε, Βιλεμσχόγε, δὲν θυμοῦμαι και καλά.
Εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὰ λέγε Γουλιέλμος κι' Ἐδουάρδος
κι' ἄπορεί με χάσκον στόμα κάθε τῆς εἰρήνης Βάρδος,
μά και' στοῦ γνωστόν μας Ἰσλ, Περικλέτο, ξαναβρίσκω
τῶν Τζῶν-Μπόλ τὸν Βασιληὰ με τὸν γέρο τὸν Φραγκίσκο.

Και τὸν Δ' Ἀϊρενταλ κυττάω με τὸν φίλο τὸν Τιτόν...
εἰς τὸ Ντάζιο κι' ὁ θρὸ των ἀνταμώθηκα, κωθῶν,
κι' ἄφου τᾶπαν ἐκεῖ πέρα καθὼς πρέπει σοβαρὰ
εἰς τὸ Σέμμεριχ κατόπιν τᾶπαν δεῦτερη φορὰ.

Διπλωμάται και σκηπτοῦχοι,
πού τους γράφω, Περικλέτο,
'στοῦ Ρωμαῖκο τσαρούχι,
ξαναλούσαζαν και' ἔστο
νὰ τὰ λέν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
τόσο διαχυτικὸι.

Λάμπει σκηπτρον, λάμπει κράνος,
και θαυμάζουν ἀγελατοί,
μά κι' ὁ Στούρτζας ὁ Ρουμᾶνος
μέ τὸν Δ' Ἀϊρενταλ τὰ λέει.

Πᾶω και' στοῦ Κοντρεζέβιλ τὰ λουτρά τὰ ξακουσμένα,
πλὴν ὁ κύριος Σκουζὲς δὲν τὰ λέει με κανένα.
Πᾶω και' στὴν Αἰθιόπῃ γιὰ νὰ δῶ και τὸν Κορριάτη,
τὸν γλεντζέ τὸν Στρατηλάτη,
και κυτῶ τὸν Θεοτόχη νὰ τὰ λερηφωφαρόνο,
μέ τὸν κύριο Μπαλόνο και τὸν Κανταντζόγλου μόνο.

Βλέπωντας τὰς συνεντεύξεις, Περικλέτο, τὰς πολλὰς
μέ Μινίστρος τῆς Εὐρώπης κι' ἔστειμμένες κεφαλάς,
βλέπωντας και τὸ Μαρόκο
πῶς ἐπῆρε πάλι φάκο,
και πολέμους ἱερούς
ὁτῆς εἰρήνης τοῦς καιροῦς
ὁ Χαφίδ παντοῦ κηρύττει
κι' ἄλλος ὁ πλανήτης φρίττει.

Βλέπωντας τοὺς Ἰσπανιόλους
και τοὺς φίλους μας τοὺς Γάλλους
νὰ σαρώνουε με στόλους
και με μυθραλιοβόλους
τοὺς Καβύλους και τοὺς ἄλλους.

Βλέπωντας πῶς και τῆς Χάγης τὸ Συνέδριον ἐκεῖνο,
πού παρήγορον τὸ κρίνω,
ὅσο πάει πρὸ πολλοῦ
'στὴν εἰρήνην συντελεῖ.

Βλέπωντας σὲν τερεκέε
Μπογαδόρ και Μαρακέε,
Καζιμπλόνα, Φέ, Ταγγέρη,
κι' ἄλλα τοῦ Μαρόκου μερῶ.

Πλην ακούων πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ τὸν ἦχον χαστουκιάς ἀπὸ μέρους τῆς Τουρκίας ἀπὸ τοῦ Ρωμῆϊκου τῆ μύσης, ποὺ καὶ σὺ φορογαϊδοῦρι καὶ ζεσταίπωτε παλῆτάσο θάκλαψες γιὰ τὸν μπάτσο.

Βλέπωντας καὶ νόταις Κρούπ μέσα στὰ καλά μας δια γιὰτὶ πῆραμε καὶ ἔμετε τοῦ Κανὲ τὰ πυροβόλα, βλέπωντας καὶ ἡ Γερμανία πὼς τὰ δόντια της θά τριξῆ πρὶν κανόνῃ Ῥωμορσόνη καὶ ἄλλὰ Γαλλικὰ νὰ ρίξῃ.

Βλέπωντας διακωνώσεις καὶ ἀπὸ Κρούπ καὶ ἀπὸ Ντιβάνι, βλέπωντας πὼς καὶ κομήτης στὸ στερέωμ' ἀνεφάνη, βλέπωντας τὴν κάθε νότα καὶ τὰ νέα γεγονότα, βλέπωντας τὸ Βιλεμοσόχε, Σουιμοονδεν, Ἰσλ, καὶ τ' ἄλλα, εἶπα, φίλε μου κεφάλαι : νὰ καταλληλὸς καιρὸς, νὰ περιστάσις καὶ πάλι γιὰ νὰ κάνουμε καὶ ἔμετε μιά συνέντευξι μὲγάλη.

Κι' ἐνθ' πόλεμος οραδαίος ἀπ' ἔδω καὶ ἔκει βροντᾶ, νὰ μιλήσωμε σπουδαίως γιὰ τὸν κύριο Σαντζά, τὸν καινούριον τὸν ληστή, ποὺ καὶ τοῦτος εἶναι μία νέα φυσιογνωμία, κατὰ πάντα σεβαστή.

Ὁ ληστής Σαντζὸς ὁ πᾶνυ καὶ τὸν Θεοτόκῃ γνάνει.

Η. — Τὸν εἶδες τὸν Σαντζά καὶ σὺ ;
Φ. — Τὸν εἶδα, βρέ παιδιὰ, 'στὴ Θήβα τὴν ἐπτάπυλιν καὶ ἔκει 'στὴ Λειβαδιά. Τὸ κράτος ἔκουσα καὶ αὐτὸν νὰ τὸν ἐπικηρύττῃ καὶ ἔκεινος ἀφελέστατα ζυττοῦσε τὸν κομήτη. Τὸν εἶδα μὲ τὸν Ἑσπερο, τὸν εἶδα μὲ τὴν Πούλικα, καὶ μὸς γουὸς ἔσφαξαν γι' αὐτὸν, ἀρχὰ καὶ κοποτούλις.

Γλυκερὰ φλογέρα κελαῖδει κάθε κατόρθωμά του, καὶ ἔδάπτισε καὶ ἕνα παιδί καὶ ἔβγαλε τὸ νομά του.

Χαριτωμένος ἄνθρωπος ὁ κύριος Σαντζάς... γιὰ τοῦτον περιποίησις καὶ μουσαφιρ-όντας. Ἀληθινὰ κυρίαρχος ἀπένθῃ δὲν γνωρίζει καὶ Ἀνακριτὰς καὶ Εἰσαγγελεῖς καὶ κόσμῳ φοβερίζει.

Ναί, τὸν εἶδα σὲ χωρὶς καὶ σὲ πόλις καὶ κλαρὰ, καὶ τοὺς νόμους περγελοῦσε, ποὺ καθένος τοὺς οἰκτεῖρες, καὶ τοὺς ἔγραψ' ἔκει πέρα, ποὺ δὲν πᾶνει τεμπέσιρι.

Μὲ γλυκοῦς φλογέρας τόνους τοῦ χροῦσιανε καγκάλι, καὶ τοῦ ἄλλανε τὸν χροῦσιανε καὶ τρε δάκρυα τοῦ Νταβίλη.

Κι' ἡ διήγησις ἐκαίην τὸν Σαντζά τὸν συνεχίνει, καὶ ἀπ' τὰ μάτια του τὰ μαῦρα, ποὺ βγαζάν φωτὰ καὶ λαύρα, ἔφευγε κανένα δάκρυ, Περικλέτο, πότε πότε, δάκρυα καὶ ἐγὼ μαζὶ, καὶ ἄλλοι σύντροφοι χαζοί, νέας κλεφτουριὰς ἱπποτάι.

Ναὶ καί, τὴν εἶδα φτερωτὴ τὴν Ἐξοχότητά του, ἔτραχαν ἀποσπάσματα καὶ πίσω καὶ μπροστά του, καὶ ἔκεινος τοὺς ἔφευγε μὲ τρόπο, βρέ σακάτη, καὶ ἔπηγε καὶ στὴν Αἰδηψὸ καὶ ἔπικσε τὸν Κορφήτη.

Π. — Βρέ τὸ μού λὲς ;
Φ. — Παρὸν ντ' ὄννεθ' ἡμέρα μεσημέρι τὸν ἔπικσε τὸν Πρόεδρο, τὸν πρώτο Σερασκέρη, καὶ τοῦτε : τί με πολεμᾶς κρυμμένος ἔδω πέρα καὶ δὲς του καὶ ἀποσπάσματα μού στέλλεις νύκτα μέρα ;

Γιὰτὶ μού καμαρόνεσαι καὶ κάνεις σὸν πιτίνι ;
δὲς μου τὴν ροδιγόστα καὶ βάλε τὴν καπότα, καὶ πάρε τὸ τσαροῦνι μου καὶ δὲς μου τὸ σακράτη.

Τέτοιο κορμάκι λιγερὸ θέλει λεβέντικο χορὸ, θέλει καὶ φουσανέλα γιὰ νᾶναι μία τρέλλα.

Ἐλα μαζὶ μου στὰ βουνὰ ν' ἀπλώνης, Κόντε, τραχανά, νὰ μὴν τινάζῃ στὴ Βουλῆ καὶ ὁ Γούναρης τὴ γούνα σου, νὰ παίξῃς τὴ φλογέρα, νὰ γράφῃς στὴν πατοῦνα σου τὸ κράτος πέρα πέρα.

Κι' ἂν σκέπτεσαι στ' ἀληθινὰ ν' ἀποχωρήσῃς πάλι, ἔλα μαζὶ μου στὰ βουνὰ καὶ ἔς κυβερνήσουν ἄλλοι.

Ἐλα, κορμάκι λιγερὸ, νὰ πίνῃς γάργαρο νερὸ, νὰ τρῶς ἀέρα φρέσκο.

Σὲ πεῖνα καὶ ρεμπαρταζαῖς νὰ φασκελώνῃς Βουλγαριαῖς καὶ Στουότζα καὶ Δισάσκο.

Ἐλα νὰ κάνῃς συντροφιά μὲ τοὺς Σταυρακετοὺς χωρὶς νὰ βασανίζεσαι γιὰ Στούλους καὶ Στρατοὺς, ἔλα νὰ μὴ σοῦ μπαῖνουνε φίλοι καὶ ἔχθροι στὴ μύτη, σὲ κοροβούνηκα νὰ πετᾷς καὶ ἀπὸ ἀρχούλιας νὰ κυττάς μαζὶ μου τὸν κομήτη.

Προθυπουργέ σὲ προσωνυὸ καὶ αἰγυμάλωτο σὲ πέρνω, καὶ σὺς σὺ γιὰ τὸ βᾶνὸ καὶ ἐγὼ γιὰ τὸ Κουδέρο,